

Arrest

nr. 320 523 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 januari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 januari 2022 een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2022 werd ingediend door :

A., S. O.
nationaliteit: Suriname
geboren te (...) op (...)1998
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (een verklaring van lidmaatschap voor, aanbidding van een ING-debet kaart voor en een verklaring van A. A. voor. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 06.12.2019 een aanvraag 19ter in functie van mevrouw A. C. A. Op 14.05.2020 werd haar een negatieve beslissing met een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betekend. Op 04.06.2020 diende betrokkene een 2de aanvraag 19ter in ook deze werd geweigerd. Deze beslissing werd haar betekend op 19.10.2020. Deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verworpen op 12.02.2021. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich precair verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de uitspraken van de Staatssecretaris. Dit is een algemene verwijzing. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkene aanhaalt waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. haar integratie en lang verblijf, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de elementen betreffende de integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Suriname geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers haar aanvraag zou kunnen richten. Verzoekster dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Jamaica. Gezien dit feit voor alle Surinaamse onderdanen geldt, kan dit element echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ondanks het feit dat zij zich inderdaad dienen te wenden tot de Belgische ambassade te Jamaica voor het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een visum te verkrijgen dat hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jamaica te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene toont niet aan waarom zij zich niet, via een eenvoudige contact name met de Belgische ambassade te Jamaica, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Surinaamse onderdaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen en het benodigde visum te bekomen (RVV, arrest 237610 van 30.06.2020). Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Jamaica. Zij dient zich enkel naar Jamaica te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar Suriname om aldaar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene haalt aan dat haar tante mevrouw A. C. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), in België verblijft en ze financieel afhankelijk zou zijn van deze persoon. Doch dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt verder ook aan dat zij nog slechts een beperkte band heeft met het land van herkomst, ze niet over een sociaal vangnet zou beschikken. Zij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw naar België te begeven. Zij toont verder niet aan dat zij geen beroep kan doen op de financiële middelen van haar familie, vrienden of kennissen teneinde de terugreis en de opvang ter plaatse mogelijk te maken.

Verder haalt betrokkene aan dat ze in de nacht van 17 op 18 september 2021 het slachtoffer is geworden van een verkrachting, ze hiervoor een klacht heeft neergelegd bij de politie, met PV nr.(...) en ze ten gevolge van deze feiten psychologische begeleiding nodig heeft. Doch dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit zou blijken dat ze nog steeds psychologische hulp nodig heeft of gehad heeft.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds eind 2019 in België zou verblijven en dus al meer dan 3 jaar hier zou zijn, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, ze zich heeft aangesloten bij de Christelijke mutualiteiten, een grote vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder legt ter terechtzitting een bijkomend stuk neer. Het betreft een verklaring van 12 september 2024 van een negatieve woonstcontrole op het opgegeven adres van verzoekster.

Dit document luidt als volgt:

"BETREFT: huisbezoek door coach

A., S. O. werd uitgenodigd voor een gesprek betreffende haar verblijfssituatie. De betrokkene kwam echter niet naar deze afspraak. Daarom werd door B. S. en H., S. het adres gecontroleerd om na te gaan of de betrokkene er nog woont en eventueel een nieuwe uitnodiging te geven. Uit de vaststellingen blijkt dat de betrokkene er niet meer woont.

Datum: 10.09.2024

Adres: (...)

Vaststellingen:

Betreft een appartementsgebouw in centrum (...). De huidige bewoner van het appartement verklaart dat zij en haar vriend reeds sinds januari hun intrek hebben genomen. Ze verklaart dat ze al een aantal keer op de post is gaan aangeven dat er nog steeds post komt voor betrokkene, maar hier lijkt niet veel aan gedaan te worden."

De voor verzoekster verschijnende advocaat betwist niet dat verzoekster niet meer woont op het opgegeven adres en dat hier sinds januari 2024 iemand anders verblijft. Op de vraag of verzoekster nog in België verblijft, antwoordt de voor verzoekster verschijnende advocaat dat zij momenteel geen bijkomende informatie kan verschaffen. Na telefonische contactname met verzoeksters advocaat verklaart zij dat er geen contact meer is met verzoekster en dat niet geweten is waar zij thans verblijft.

Verzoekster heeft met haar verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van de vreemdelingenwet beoogd een inschrijving in het vreemdelingenregister van haar woonplaats te bekomen. Echter, nu de huidige woonplaats van verzoekster onbekend is, is een inschrijving in het vreemdelingenregister in geval van een positieve beslissing niet mogelijk. De vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster derhalve *in casu* niet meer tot voordeel strekken. Verzoekster heeft dan ook geen actueel belang bij het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op het ontbreken van het vereiste actueel belang, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT